

[Udenrigsministeren.]

at ifølge den britiske Ambassadørs Rapport var saavel de Henrettelser, der havde fundet Sted før den 1. Maj, den Dag, den græske Justitsminister blev myrdet, som de, der var eksekveret efter denne Dato, iværksat efter fuldt lovlig Rettergang.

Der er saaledes forskellige Meninger om denne Sag. Den danske Regering har i den Henvendelse, vi har foretaget, underrettet den græske Regering om det Indtryk, de mange Henrettelser har gjort her i Landet.

Om Sydslesvig havde jeg senest Lejlighed til at udtale mig i det høje Ting under Debatten den 10. Marts. Jeg vil gerne give nogle Oplysninger om, hvad der siden da er passeret, og hvad jeg i dette Øjeblik i øvrigt er i Stand til at sige om dette Spørgsmaal.

Allerede i længere Tid har man inden for Landet Slesvig-Holstens Ministerium arbejdet paa et Udkast til en Forfatning for Landet, og i Efteraaret 1947 blev der forelagt Medlemmerne af Landdagen et saadant Udkast, der vakte en Del Bekymring hos de dansksindede Sydslesvigere og ogsaa har givet Anledning til Omtale i den danske Presse. I Særdeleshed vakte det Anstød, at det i Artikel 2 i dette Udkast hed, at „Landet Slesvig-Holsten er et udeleligt Omraade“.

Regeringen instruerede i Februar i Aar den danske Ambassadør i London om at gøre denne Sag til Genstand for en Henvendelse til den britiske Regering. Jeg anmodede Grev Reventlow om at henvise til, at den danske Regering af de fire allierede Stormagter i sin Tid var blevet opfordret til at udtale sig om den fremtidige Ordning af Tysklands Forhold og i sit Memorandum af 31. Januar 1947 over for Stormagterne havde fremsat sine Synspunkter, deriblandt Ønsket om en Adskillelse i administrativ Henseende af Sydslesvig og Holsten. Jeg anmodede dernæst vor Ambassadør om at udtale, at den danske Regering maatte finde det urigtigt, at der gaves Landet Slesvig-Holsten en konstitutionel Ordning, der vilde vanskeliggøre Opfyldelsen af det Ønske om en administrativ Adskillelse af Sydslesvig og Holsten, som den hjemmehørende sydslesvigske Befolknings Flertal lægger afgørende Vægt paa, og som støttes af den danske Regering. For saa vidt det overhovedet maatte findes paakrævet, at der for Tiden vedtages en slesvig-holstensk Forfatning, maatte der efter den danske Regerings Mening i en saadan Forfatning udtrykkeligt tages Forbehold med Hensyn til

de kommende Bestemmelser om Tysklands politiske Organisation.

I øvrigt fandtes der i Forfatningsudkastet ogsaa forskellige andre Bestemmelser, som havde vakt Utryghed hos de Medlemmer af den dansksindede Befolkningsdel, der var blevet gjort bekendt dermed, idet det kunde befrygtes, at disse Bestemmelser, naar de blev sammenholdt med den Bestemmelse i Artikel 2, som jeg lige har omtalt, vilde kunne anvendes imod de dansksindede fra tysk Side ved at gøre Bestræbelser for en administrativ Deling af Landet Slesvig-Holsten forfatningsstridige. Dette gjaldt saaledes Udkastets Artikel 13, hvori det hed, at de politiske Partier havde den Opgave at forme de politiske Tilstande i Landet efter Forfatningens Grundsætninger, og at de var medansvarlige for Landets gunstige Udvikling, selv om de ikke havde Del i Landsregeringen. Det gjaldt ligeledes Artikel 15, hvori det hed, at det var en Pligt for enhver af al Magt at virke for Forfatningens Opretholdelse.

I øvrigt anmodede jeg Ambassadøren om at meddele den britiske Regering, at saafremt Landet Slesvig-Holsten overhovedet skulde have en Forfatning, inden Tysklands Forhold blev endeligt fastlagt, maatte den danske Regering ønske, at der i en saadan Forfatning blev optaget Bestemmelser, der udtrykkeligt sikrer den ikke-tyske Del af Befolkningen i Sydslesvig de borgerlige og demokratiske Frihedsrettigheder, saaledes som det nærmere er omtalt i Afsnit 6 af den danske Regerings Memorandum af 31. Januar 1947 til Stormagterne.

Vor Ambassadør i London overrakte den 9. Marts det britiske Udenrigsministerium en Note i Overensstemmelse hermed.

I Slutningen af April modtog Udenrigsministeriet det Svar fra den britiske Regering, at den allerede inden Modtagelsen af vor Henvendelse havde instrueret sin Regionalkommissær i Slesvig-Holsten om at tage Bestemmelsen om Slesvig-Holstens Udelelighed op til Drøftelse med vedkommende tyske Myndigheder, og at disse derefter havde trukket Udkastet tilbage.

I min Tale her i det høje Ting den 10. Marts omtale jeg den britiske Note af 5. December i Fjor, der var Svar paa to danske Noter af 7. og 10. Juli i Fjor, hvori vi særligt havde fremhævet Ønskeligheden af, at Den Sydslesvigske Forening blev anerkendt som politisk Parti paa lige Fod med de øvrige tyske Partier — et Ønske, som ogsaa var blevet fremsat tidligere. I den britiske Note af 5. December fik vi det Svar,